

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: Y. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Guinea, t.č. Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Tř. Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.11.2014, č.j. CPR-15725-6/ČJ-2014-930310-V231,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 24.11.2014, č.j. CPR-15725-6/ČJ-2014-930310-V231, se **pro vadu řízení zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24.11.2014, č.j. CPR-15725-6/ČJ-2014-930310-V231, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20.8.2014, č.j. KRPU-187550-34/ČJ-2014-040022-RD-SV-ZZ, tak, že podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se žalobci ukládá správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky. Počátek

doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná svým rozhodnutím ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vypustila ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvedl, že po přiletu do České republiky dne 17.8.2014 se prokázal dokladem znějícím na jiné jméno, do kterého mu bylo otištěno vstupní razítko. Následující den odjel linkovým autobusem do Německa, kde plánoval požádat o azyl, neboť domů se již vrátit nemůže. V Guinei trvá válečný konflikt mezi jednotlivými etniky, jehož oběťmi se stalo i několik členů jeho rodiny. Dne 19.8.2014 byl žalobce předán německými orgány do České republiky. Dne 20.8.2014 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Následně byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, kde dne 25.8.2014 projevil úmysl požádat v České republice o azyl. Uložené správní vyhoštění je v rozporu s ustanovením § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které by se ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1.8.2013, č.j. 6 As 28/2013-38, mělo vztahovat i na důvody vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, což je případ žalobce. Dále má za to, že naplňuje podmínky ustanovení § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť skutečnost, že cestoval přes více států, automaticky neznamená, že nepřichází přímo z území, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Správní orgán nezjišťoval, jestli žalobce přijel do České republiky přímo z území Guinei, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma a nezjistil stav věci způsobem potřebným pro vydání rozhodnutí. Žalobci nebylo umožněno, jak měl v úmyslu, v Berlíně požádat o azyl, neboť byl v průběhu cesty autobusem zadržen a předán do České republiky, kde dne 25.8.2014 projevil úmysl požádat v České republice o mezinárodní ochranu. Z žalobcových tvrzení je patrné, že uprchl z Guinei z azylově relevantních důvodů. Správní orgán se spolehl na závazné stanovisko ministerstva vnitra, podle kterého je vycestování cizince do země původu možné. S odkazem na již uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 28/2013-38 poukázal na to, že v rámci zkoumání, zda je vyhoštění cizince možné, není závazně posuzováno, zda cizinec opustil domovský stát z azylově relevantních důvodů. Mezi žalobcem a žalovanou je nesporné, že žalobce vstoupil na území České republiky bez povolení. Žalobce měl v úmyslu požádat o azyl v Německu a učinil by tak, nebýt zadržen německou policií a jeho vrácení na území České republiky. Žalobce na cestě do azylového tábora reálně neměl možnost přihlásit se v Německu příslušným orgánům. Vzhledem k tomu, že Česká republika byla pro žalobce jenom tranzitní země, nevznikla mu povinnost se přihlásit bez prodlení českým úřadům. V zemi původu žalobce probíhají nepokoje, v důsledku kterých přišli o život členové jeho rodiny. Ze strachu o svůj život se rozhodl zemi opustit a vyhledat azyl v Německu. Za tímto účelem si obstaral padělaný cestovní doklad, protože jeho osobě by guinejské úřady žádný cestovní doklad nevydaly, ani by ho nepustily přes hranice. Rozhodnutí o správním vyhoštění není v jeho případě přiměřené, jak požaduje § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Správní orgán měl vzít v úvahu příčiny a motivy žalobce pro porušení právních předpisů České republiky. Podle jeho názoru je zákaz pobytu na území členských států Evropské unie na dobu 3 let nepřiměřený. Žalobce napadá i obsah závazného stanoviska ministerstva vnitra ev. č.

ZS24128 ze dne 20.8.2014 a závazného stanoviska ministra vnitra č.j. MV-128853-2/OAM-2014 ZE ze dne 30.10.2014, podle kterých se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování. Žalobce ze země původu uprchl pro konflikt mezi etniky, pro konflikt s armádou a pro svou politickou činnost pro stranu U.F.R. Žalobce od masakru na stadionu dne 28.9.2009 známého jako „krvavé pondělí“ prchá před vojáky a i z tohoto důvodu požádal v České republice o mezinárodní ochranu. Dále poukázal na etnické nepokoje, které zakládají důvodnou obavu, že mu bude způsobena vážná újma ve smyslu ustanovení § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Následně poukázal i na nejistou bezpečnostní situaci v oblasti veřejného zdraví způsobenou šířením viru horečky Ebola a na své zdravotní potíže, které nemohou být v Guinei léčeny z důvodu nízké úrovně tamní zdravotní péče. Správní orgán si měl při přezkumu závazného stanoviska obstarat podrobnější zprávy o zemi původu, nejen informace o výsledku voleb z ledna 2014, které o násilí mezi etniky, bezpečnostní situaci ani situaci v oblasti veřejného zdraví nic nevypovídají.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a uvedla, že žalobní námitky jsou obsahově totožné s odvolacími námitkami a odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí. Měla za to, že postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalované vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) body 1, 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 6 a 7 se nevzdá, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu

podle zvláštního právního předpisu na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt.

Za podstatné ve věci považuje soud následující skutečnosti. Žalobce přicestoval na území České republiky dne 17.8.2014 z Istanbulu na základě cestovního dokladu vystaveného na cizí jméno I. D., nar. „X“. Dne 18.8.2014 byl kontrolován policejní hlídkou Spolkové republiky Německo a téhož dne vyslýchán. Mimo jiné uvedl, že byl členem skupiny, která měla zorganizovat a rezervovat ubytování a výstavní prostory pro řemeslníky a umělce z Guiney a Senegalu. Dále uvedl, že v Německu se chtěl také podrobit lékařské kontrole kvůli žaludečním potížím. Letenku má na 19.8.2014 a z Německa by se vrátil do Guiney, neboť má peníze. Dále uvedl, že pracuje jako reportér, má služební pas, protože pracuje pro stát. K dalším nalezeným dokladům na jeho pravé jméno uvedl, že nejsou jeho a trval na údajích v pase. Až v průběhu výslechu doznal svoji pravou identitu a uvedl, že cílem jeho cesty bylo Německo, kde se chtěl nechat vyšetřit, protože má problémy se žaludkem. Na závěr uvedl, že ho hledá dva roky guinejská tajná služba, pokud se bude muset vrátit do Guiney, zabije se. Účastnil se politických demonstrací a byl odhalen jako jeden z organizátorů. Ve vyjádření účastníka správního řízení ze dne 20.8.2014 mimo jiné uvedl, že v Guiney trvá válečný konflikt mezi jednotlivými etniky, jehož oběťmi se stalo už několik členů jeho rodiny. Je členem etnika Diakate, který je v konfliktu s ostatními etniky, např. Toma, Kisi a Souson. Žádné rodinné ani podobné vazby na území Evropské unie nemá. Jakmile by se vrátil zpět do Guiney, tak by přišel o život z důvodu probíhajícího válečného konfliktu. Členové jeho rodiny přišli o život při bojích mezi etniky a veškerý majetek byl jeho rodině odcizen. Na území Guiney nikoho nemá. Ze závazných stanovisek ministerstva vnitra ze dne 20.8.2014 a ministra vnitra ze dne 30.10.2014 vyplývá, že důvody uvedené žalobcem neodpovídají realitě, jsou přehnané a nevěrohodné, neboť ze zpráv Agence France-Presse ze dne 15.1.2014 a ze dne 21.1.2014 vyplývá, že na území Guiney není konflikt etnika Diakete s ostatními etniky. Žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal až dne 25.8.2014.

Soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1.8.2013, sp. zn. 6 As 28/2013, konstatuje, že ustanovení § 119a zákona o pobytu cizinců se uplatní i vůči cizinci, jemuž má být správní vyhoštění uloženo nejen z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6, ale též z důvodu dle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

K tomu, aby bylo na případ žalobce ustanovení § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců aplikovatelné, musí být splněno kumulativně několik podmínek:

- a) cizinec na území „přichází přímo“,
- b) cizinec požádá o mezinárodní ochranu,
- c) cizinec na území přichází ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma,
- d) cizinec na území vstoupí nebo pobývá bez povolení,
- e) cizinec se sám bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a
- f) cizinec prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt.

Při nesplnění byť i jediné podmínky, nemůže být na žalobce ustanovení § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců aplikováno. V daném konkrétním případě žalobce nesplnil podmínku uvedenou pod písmenem e), a to, že se sám bez prodlení nepřihlásil úřadům ve smyslu čl. 31 Úmluvy OSN o právním postavení uprchlíků, ve znění Protokolu o právním postavení

uprchlíků ze dne 31.1.1967, vyhlášených sdělením ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb. (dále jen „Úmluva“).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2014, sp. zn. 9 Azs 107/2014, www.nssoud.cz, platí, že smyslem ustanovení „kteří ... se sami přihlásí bez prodlení úřadům“ je dát možnost uprchlíkům, kteří na území státu vstoupili protiprávně, aby své postavení upravili do souladu s právem bez hrozby sankce. Před postižením by měli být chráněni ti uprchlíci, kteří se přihlásí z vlastní vůle a osvědčí tak svou dobrou víru. Otázkou však je, zda pod ochranu čl. 31 Úmluvy spadají ti uprchlíci, kteří byli zadrženi státními úřady a teprve poté projevíli svůj úmysl požádat o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud má za to, že tito uprchlíci zásadně pod ochranu čl. 31 Úmluvy nespadají, protože v jejich případě nelze mluvit o skutečně dobrovolném projevu vůle směřujícímu k přihlášení se úřadům. Není však ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem případu vyloučeno, aby za cizince, který se „sám přihlásí bez prodlení úřadům“, byl uznán i ten cizinec, který je na útěku před pronásledováním a v zemi tranzitu se přihlásil poté, co byl zadržen na své cestě do cílové země, kde chce žádat o azyl.

Žalobce ačkoliv byl již zadržen na území Spolkové republiky Německo místní policií a měl možnost se jako žadatel o mezinárodní ochranu projevit, snažil se vymyšlenou historkou o služební cestě zmást policejní orgán a až v průběhu výsledku doznal pravou identitu, aniž by současně projevil zájem o podání žádosti o azyl. Místo toho uvedl, že cílem cesty do Německa bylo to, že se chtěl nechat vyšetřit. Tento projev neučinil žalobce ani bezprostředně v České republice, a to, ani když přes ni cestoval do Spolkové republiky Německo, ani poté, co byl předán českým orgánům a jimi vyslýchán. O mezinárodní ochranu požádal až potom, co mu bylo doručeno rozhodnutí o vyhoštění správního orgánu I. stupně, a to dne 25.8.2014. Žalobní námitky vztahující se k aplikaci ustanovení § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve vztahu k žalobci tak považuje soud za liché, neboť toto ustanovení na žalobce nedopadá.

K žalobním námitkám napadajícím obsah závazných stanovisek ministerstva vnitra, spočívajících v tom, že žalobci hrozí v případě vycestování vážná újma soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2013, sp. zn. 8 As 102/2012, www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že před realizací správního vyhoštění je cizinec chráněn vstupem do řízení o mezinárodní ochraně, v němž bude posouzeno, zda mu svědčí nárok na poskytnutí ochrany plynoucí z pronásledování nebo hrozící vážné újmy v zemi původu. Právě v tomto řízení je cizinci poskytnut náležitý prostor pro to, aby prokázal a podrobně rozvedl veškeré skutečnosti svědčící o tom, že byl v zemi původu pronásledován nebo že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Rozhodnutí o vyhoštění cizince, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, je totiž vykonatelné až po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto, že se žadateli mezinárodní ochrana neuděluje (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Pokud by v řízení o mezinárodní ochraně bylo vydáno pozitivní rozhodnutí, nebude správní vyhoštění realizováno.

Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců si je povinna policie vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně si závazné stanovisko vyžádal, a toto bylo datováno dne 20.8.2014. V doplnění odvolání ze dne 1.9.2014 žalobce jen obecně, bez konkrétního zdůvodnění, toto stanovisko napadl a navrhl, aby si správní orgán vyžádal potvrzení závazného stanoviska ve smyslu ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu, což odvolací orgán

učinil. Následně bylo vydáno závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 30.10.2014.

Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2014, sp. zn. 6 Azs 225/2014, ze kterého vyplývá, že v řízení o správním vyhoštění, pravomocně skončeném do tří měsíců od jeho zahájení, nevystává potřeba vydat nové závazné stanovisko podle § 120a zákona o pobytu cizinců, ani potřeba ověření původního závazného stanoviska, jestliže ani ze strany stěžovatele (jako účastníka řízení) ani z informací o situaci v zemi původu, žádné nové, pro rozhodnutí o možnosti vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců relevantní, skutečnosti od doby vydání původního závazného stanoviska do doby rozhodnutí o správním vyhoštění orgánem I. stupně, a ani poté v odvolacím řízení, nenastaly. Požadavek na vydání nového závazného stanoviska by za takové situace byl „přepjatým“ právním formalismem.

O takový případ se v dané věci jedná, byť řízení o několik dní přesáhlo tři měsíce, neboť žalobce ve svém odvolání po vydání závazného stanoviska ze dne 20.8.2014 ničeho nového neuvedl ani z ničeho jiného změna původní situace nevyplyvá. To ostatně bylo potvrzeno dalším závazným stanoviskem ze dne 30.10.2014. S ohledem na shora uvedené soud nemá pochybnosti o správnosti závazných stanovisek a konstatuje, že těžiště přezkumu týkající se pronásledování a hrozící vážné újmy žalobce v zemi původu bude koncentrováno v řízení o mezinárodní ochraně. Žalobní námitky směřující proti závazným stanoviskům tedy soud shledal nedůvodnými.

Soud však shledal důvodnou námitku směřující proti rozsahu doby vyhoštění stanovené na 3 roky.

Správní orgán I. stupně stanovoval dobu vyhoštění podle vedoucí právní kvalifikace zakotvené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců, dle které mohla být doba vyhoštění stanovena až na 5 let. Uložená doba vyhoštění dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20.8.2014 se pohybovala mírně nad horní hranici zákonného rozpětí. Změnou provedenou žalobou napadeným rozhodnutím o odvolání byla vedoucí kvalifikace § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců vypuštěna, neboť dle odvolacího orgánu nebylo doloženo, že cestovní doklad žalobce je padělkem nebo došlo k jinému neoprávněnému zásahu do tohoto cestovního dokladu. Dále nebylo dle odvolacího orgánu ani zjištěno, že by se žalobce prokazoval cestovním dokladem jiné osoby jako svým vlastním. Po vypuštění uvedeného ustanovení bylo jednání žalobce nutno kvalifikovat podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců, za něž však lze uložit dobu vyhoštění maximálně na 3 roky. Tím však byla žalobci uložena doba vyhoštění na maximálním možné zákonné hranici, aniž by se k důvodům stanovené doby vyhoštění odvolací orgán podrobněji vyjádřil.

Vzhledem k tomu, že správní řízení tvoří jeden celek, je nutno vztáhnout stanovenou dobu vyhoštění k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ten při odůvodnění doby vyhoštění mimo jiné uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení spolupracoval, bylo přihlédnuto k situaci v domovském státě žalobce, když žalobce uvedl, že k protiprávnímu jednání ho dohnala obava o život. Z těchto důvodů neuložil správní orgán I. stupně žalobci nejvyšší možnou hranici délky doby, po kterou mu nebude umožněno vstoupit na území členských států.

Uvedenou změnou rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze strany odvolacího orgánu se tak dostal do rozporu výrok rozhodnutí spočívající ve stanovení maximální možné doby

vyhoštění s odůvodněním, které se vztahuje k tomuto výroku. Soudu tak nezbyvá než konstatovat, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto soud shledal předmětnou žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. ve výroku I. rozsudku zrušil. Soud nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť uvedená vada může být napravena v odvolacím řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zatíženo uvedenou vadou není. Soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem soudu výše uvedeným.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, avšak náhradu nákladů řízení nepožadoval a žalovaná ve věci nebyla úspěšná, z těchto důvodů soud výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 10. února 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová